

Efter aftalens artikel 2, stk. 1, gælder bestemmelserne i forkyndelsesforordningen på mellemstatsligt grundlag mellem Danmark og Fællesskabet. Forordningen gælder således ikke umiddelbart i Danmark, men alene som en folkeretlig forpligtelse for den danske stat. Parallelaftalen og dermed forordningens bestemmelser vil dermed skulle gennemføres på sædvanlig vis i dansk ret ved de nødvendige lovændringer.

Det fremgår endvidere af aftalens artikel 3 og 4, at senere ændringer af forordningen eller senere gennemførelsesforanstaltninger ikke er bindende for eller finder anvendelse i Danmark, men at Danmark inden for en vis frist kan beslutte, at man vil gennemføre de pågældende ændringer mv. i dansk ret. Træffer Danmark en sådan beslutning, vil disse ændringer og gennemførelsesforanstaltninger – ligesom forordningens bestemmelser – gælde som folkeretlige forpligtelser mellem Fællesskabet og Danmark.

For så vidt angår bestemmelserne i artikel 2-4 findes der på denne baggrund at være tale om sædvanlige folkeretlige forpligtelser, som Danmark kan påtage sig efter grundlovens § 19, og som ikke rejser spørgsmål i forhold til grundlovens § 20 eller i forhold til det danske forbehold vedrørende retlige og indre anliggender.

Efter aftalens artikel 5 er internationale aftaler, som indgås af Fællesskabet på de områder, som er dækket af forkyndelsesforordningen, ikke bindende for og finder ikke anvendelse i Danmark. Bestemmelsen rejser på denne baggrund ikke spørgsmål i forhold til grundlovens § 20.

Danmark tilkendegiver endvidere at ville afholde sig fra at indgå internationale aftaler, som kan påvirke anvendelsen af forkyndelsesforordningen, medmindre dette sker efter aftale med Fællesskabet. Bestemmelserne i forordningen er medtaget som bilag til parallelaftalerne og udgør en del heraf, og en international aftale som nævnt ovenfor ville kunne modvirke den fælles anvendelse og fortolkning af bestemmelserne i forkyndelsesforordningen i alle medlemsstater, som er ét af parallelaftalens formål, jf. artikel 1, stk. 2. Heller ikke denne del af bestemmelsen går ud over, hvad der kan vedtages i en almindelig, mellemfolkelig aftale.

Artikel 6, stk. 1, indebærer, at EF-traktatens almindelige bestemmelser om præjudicielle søgsmål finder anvendelse, jf. EF-traktatens artikel 68, stk. 1. Hvis et spørgsmål om gyldigheden eller fortolkningen af parallelaftalen, herunder bestemmelserne i forkyndelsesforordningen, som er medtaget som bilag til parallelaftalen, rejses under en retssag ved en dansk dom-

stol, hvis afgørelser ikke kan appelleres, skal domstolen – hvis den skønner, at en afgørelse af dette spørgsmål er nødvendig, før den afsiger dom – således anmode EF-Domstolen om at afgøre spørgsmålet.

EF-Domstolens afgørelse af dette fortolkningsspørgsmål vil være bindende for de danske domstole, som behandler den sag, der har givet anledning til det præjudicielle søgsmål, men den endelige afgørelse skal træffes af den danske domstol. Denne præjudicielle ordning findes ikke at være omfattet af grundlovens § 20. Det er således bl.a. i forbindelse med gennemførelsen af Europol-konventionen lagt til grund, at den præjudicielle ordning efter denne konvention ikke er omfattet af grundlovens § 20 (Folketingstidende 1996-97, tillæg A, side 3792 (lovforslag nr. 179 (1996-97))).

Efter artikel 6, stk. 2, skal danske domstole ved fortolkningen af parallelaftalen i henhold til dansk ret tage passende hensyn til EF-Domstolens praksis vedrørende forkyndelsesforordningen mv. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med, at formålet med parallelaftalen er at nå frem til en ensartet anvendelse og fortolkning af bestemmelserne i forordningen i alle medlemsstater.

Som bestemmelsen er formuleret, er EF-Domstolens retspraksis i sager vedrørende forkyndelsesforordningen mv. (bortset fra sager, der forelægges præjudicielt af danske domstole, jf. ovenfor) ikke bindende for danske domstole, ligesom bestemmelsen indeholder en henvisning til, hvad der gælder efter dansk ret. Bestemmelsen rejser på denne baggrund ikke spørgsmål i forhold til grundlovens § 20 eller i forhold til det danske forbehold vedrørende retlige og indre anliggender.

Bestemmelsen i artikel 6, stk. 3, der svarer til EF-traktatens artikel 68, stk. 3, om muligheden for at forelægge EF-Domstolen spørgsmål om den generelle fortolkning af parallelaftalen, findes tilsvarende ikke omfattet af grundlovens § 20.

Særligt med hensyn til det danske forbehold vedrørende retlige og indre anliggender bemærkes, at det af protokollen om Danmarks stilling bl.a. fremgår, at ingen foranstaltninger, der er vedtaget med hjemmel i EF-traktatens afsnit IV, og ingen afgørelser truffet af EF-Domstolen om fortolkning af sådanne foranstaltninger er bindende for eller finder anvendelse i Danmark. Baggrunden for det anførte om EF-Domstolens afgørelser er, at når de overnationale foranstaltninger, der efter EF-traktatens afsnit IV kan vedtages af Fællesskabet, ikke i sig selv kan være bindende for Danmark, kan EF-Domstolens afgørelser om disse foranstaltninger heller ikke være bindende for Danmark. Forbeholdet er imidlertid ikke til hinder for, at Dan-